

kassens Regnskabsaflæggelse, end rimeligt var. Imidlertid har det vist sig, at netop disse Bestemmelser har vundet stærk Tilslutning hos Sparekassernes egne Organisationer. Fællesrepræsentationen af Sparekasserne har udtrykkelig ønsket, at disse Bestemmelser skulde bibeholdes i Loven, og derefter har det selvfølgelig ikke været muligt for Ministeriet at afværge det.

I øvrigt fremtræder Lovforslaget, som sagt, i det væsentligste i den samme Skikkelse som i Fjor, og jeg vil meget anbefale, at det høje Ting vil lægge Vægt paa i Aar at faa denne Sag fremmet. Spørgsmaalet har jo ventet længe paa sin Løsning. Man har i Landstinget gentagne Gange udtalt sin Beklagelse over den lange Tid, det har taget at bringe denne Sag til Ende. Jeg maa dog sige, at det er mit Indtryk, at den lange Tid, som er gaaet med til Behandlingen af denne Sag, langt fra har været spildt. Det har for alle dem, som har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, været øjensynligt, at det var et meget vanskeligt Omraade at lovgive paa, og at man maatte vogte sig for samtidig med, at man forsøgte at hindre Misbrug, dog ikke at træde den daglige Virksomhed for nær paa noget Omraade, hvor det var muligt at undgaa det. Det er min Opfattelse, at man, som Lovforslaget nu foreligger, i Virkeligheden imødekommer et Ønske, der gennemgaaende næres af Sparekasserne. Sparekasserne selv har ikke noget imod at komme ind under faste Organisationsformer, og de har navnlig ikke noget imod det, naar det gælder over hele Linien.

Jeg skal dermed tillade mig at anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling.

Jørgen Jensen: Jeg vil først bemærke til den højtærede Handelsministers Udtalelser, at det maa bero paa en Fejlskning eller Fortalelse, naar han sagde, at dette Lovforslag har været til Behandling her i Tinget i Fjor. Det er ikke Tilfældet, det var Banklovforslaget, der var til Behandling her, Sparekasselovforslaget var det ikke.

Det gælder jo om Sparekasser og Banker, at de modtager Penge til Indlaan for at anbringe dem i Udlaan. Det er derfor ret selvfølgelig, at der paa Grund af denne Væsenlighed kan opstaa et Konkurrenceforhold imellem dem, og dette Konkurrenceforhold kommer man ikke ud over, selv om man i en Lov angiver det

ene Instituts Væsen og Formaal. Det har Kommissionen gjort i sit Forslag til en Sparekasselov, hvor § 1 bestemmer: „Ved Spare- og Laanekasser forstaas i denne Lov saadanne Pengeinstitutter, der modtager Penge til Forrentning saaledes, at Sikkerheden for Midlernes Bevaring er Hovedformalet og Indvindingen af det størst mulige Udbytte ved Midlernes Frugtbargørelse dette Hovedformaal underordnet.“ Det er en rigtig Betegnelse, derom er vel alle enige, og jeg kunde derfor have ønsket, at denne Betegnelse var opretholdt i Lovforslaget, og jeg forstaaer oprigtig talt ikke, hvorfor Landstinget har taget den ud. Det synes mig, at naar man i Sparekasse- og Bankkommissionen, hvor der sad en Række Repræsentanter for Bankerne, ikke rejste nogen Indvending mod denne i sig selv naturlige Karakteristik af Sparekassernes Formaal, behøvede man i Landstinget ikke at være saa sensibel, at man tog den Bestemmelse ud. Men selv om man opretholder den, er ikke alt gjort dermed.

Det ligger i Sagens Natur, at disse to Slags Institutter kan komme til at konkurrere. Det er nemlig rigtigt, at den afgørende Sikkerhed er Hovedformalet for Sparekasserne, men det er ogsaa rigtigt, at den afgørende Sikkerhed søges ikke i Reservefonden og ej heller i Aktiekapitalen, den afgørende Sikkerhed maa retteligt søges i Pengeanbringelsesmaaden. Dette, at en Sparekasse for den væsentligste Del anbringer sine Penge i Prioritetslaan, er det, der betyder den afgørende Sikkerhed. Jeg indrømmer, at begge Arter af Pengeinstitutter har deres Beretigelse, og det sagde jeg ved Banklovforslagets Behandling forleden. Men for mig er det afgørende, at Bankerne ikke bliver saadan stillet i Konkurrencen med Sparekasserne, at de er i Stand til at konkurrere disse ud. Naar de ikke bliver det, kan jeg i det væsentligste tiltræde det foreliggende Lovforslag. Jeg indrømmer, at det indeholder en Række indgribende Bestemmelser med Hensyn til Sparekassernes Virksomhed, og det gælder baade deres Bestyrelsesforhold og deres Indlaans- og Udlaansforhold. Men der er ogsaa i de senere Aar sket adskilligt paa Sparekassernes Omraade, som berettiger Lovgivningsmagten til Indskriden. Dog vil jeg tilføje, at det samme er sket for Bankernes Vedkommende i lige saa stor Udstrækning. Jeg tror ogsaa, at Sparekasserne er til Sinds, under den Forudsætning, som jeg her har nævnt, at ville finde